

Chương 38

Chờ Anh (2)

Khung cảnh bốn phía khiến cô rất dễ dàng nhận ra, anh đang ở trong bệnh viện. Đã làm xong phẫu thuật rồi sao? Hay là vừa mới nhập viện, chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật? Cô càng đoán thì tâm càng loạn, cuối cùng chỉ có thể để cho Cố Bình Phàm an ủi chính mình. Nghĩ thoáng ra một chút, chỉ có nghĩ thoáng ra mới có thể giải quyết chuyện tình trước mắt ở bên này.

Ngày hôm sau Trần Diêu cố ý đi cùng cô tới khoa Vật Lý. Trong văn phòng của Triệu Nhân có rất nhiều sinh viên khoa vật lý đang ở đó, hai người phải đợi ở bên ngoài rất lâu, rút cuộc cũng đợi được cho đến khi trong phòng không có người, “Có muốn tớ đi vào cùng cậu không?” Trần Diêu nhỏ giọng hỏi cô.

Đồng Ngôn lắc đầu, “Loại chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì, cậu ở bên ngoài chờ tớ đi.”

Cô gõ cửa rồi đi vào, cho đến khi đi ra khỏi phòng, tổng cộng cũng chỉ có mười phút.

Trần Diêu ở bên ngoài đứng chờ, vừa đi đi lại lại vừa nhìn xung quanh, nhìn thấy Đồng Ngôn đi ra, nắm lấy cánh tay của cô mà hỏi thế nào.

Đồng Ngôn vẫn còn có chút thất thần, “Đồng ý, cô ấy nói tớ cũng đã học với cô ấy ba kỳ rồi, điểm thi giữa kỳ cũng hơn 80 điểm, nên chỉ cần cuối kỳ tham dự kỳ thi thì hẳn sẽ không có vấn đề gì.”

“Cứ như vậy mà đồng ý sao?”

“Cứ như vậy mà đồng ý thôi.”

Trần Diêu không dám tin nhìn cô.

Đồng Ngôn gật đầu khẳng định, xác nhận chuyện này là thật.

Mới khi bước vào cửa, cô cũng không dám ôm hi vọng gì quá lớn. Triệu Nhân nghĩ rằng cô đến là hỏi điểm thi, rất nhanh đã đem bài thi đưa cho cô, 81 điểm, tuyệt đối là con điểm cao nhất đáng ghi lại.

Đáng tiếc Đồng Ngôn căn bản không có cảm xúc hưng phấn gì, trong khi Triệu Nhân đang cố giảng giải cho cô những vấn đề mà cô làm không được trong bài thi thì cô lại cẩn thận nói ra ý đồ mà mình đến đây.

Triệu Nhân không nghĩ tới cô bỗng nhiên đưa ra yêu cầu này. Hơn nữa yêu cầu này đối với một giáo viên mà nói là rất vô lý.

Đồng Ngôn do dự hồi lâu, vẫn đem nguyên nhân thật sự nói ra. Vì lý do bản thân đã chịu rất nhiều thương tổn, bà nội bệnh nặng, vì sao muốn cô trở về? Hơn nữa không phải chỉ thăm hỏi mà còn muốn chăm nom lâu dài? Người bình thường chắc chắn sẽ hỏi liên tiếp mấy vấn đề này, nhưng bất ngờ hơn là Triệu Nhân không có hỏi gì.

“Tôi là bạn của TK đã rất nhiều năm, nếu em cần giúp đỡ gì, có thể nói cho tôi biết.” Triệu Nhân đem số điện thoại đưa cho cô, “Trước khi cậu ấy đi từng có nói qua cho tôi biết, tuy rằng tôi không thích tình yêu thầy trò nhưng với tư cách là một người bạn tôi vẫn hi vọng hai người có thể hạnh phúc.”

Tay của Đồng Ngôn vẫn bỏ ở trong túi áo, Trầm Diêu vẫn còn đang cảm thán không thôi, hai người đi ra khỏi toà nhà khoa vật lý.

Trước công học viện đều có rất nhiều quán bán đồ ăn vặt, Trầm Diêu cô ý kéo cô đi qua, mua hai cái bánh tráng trứng, coi như là ăn điểm tâm. Bởi vì trời mưa nên người mua điểm tâm cũng rất ít, Đồng Ngôn cùng Trầm Diêu đứng ở bên cạnh cửa quán, vừa ăn vừa trú mưa.

“Ngôn Ngôn, ở Bắc Kinh có bánh tráng trứng sao?” Trầm Diêu bỗng nhiên cảm thấy thương cảm.

“Không biết, hẳn là có đi...” Cô nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Tớ đi học xa nhà đã ba năm, mỗi lần có dịp trở về cũng không ở lâu được, cũng không có chú ý đến mấy thứ này.”

Học kỳ này kết thúc thì sẽ đến một năm thực tập. Cô khẳng định sẽ không ở lại Thượng Hải thực tập, vừa đi như vậy thì ngoại trừ cuối kỳ còn trở về trường... còn lại cũng không có thời gian mà ở bên nhau nữa.

“Tớ cảm thấy nên phải cảm ơn cậu.” Trầm Diêu cắn bánh, hàm hồ nói, “Tớ quyết định thay cậu đi học môn vật lý, ghi chép đầy đủ. Cậu có biết tớ phải hạ quyết tâm thế nào không? Lúc trước tớ cũng chỉ có hơn 60 điểm thôi, tuyệt đối là ác mộng.”

Đồng Ngôn bị câu nói của cô ấy làm cho bật cười.

Thầy cô giáo trong học viện cũng chiếu cố rất nhiều, hơn nữa được sự giúp đỡ của bọn họ, môn luật thương mại cơ bản cũng được xem như trường hợp đặc biệt, để cho cô cơ hội tham dự kì thi cuối kì.

Buổi chiều cô trở lại ký túc xá bắt đầu thu dọn đồ đạc, đợi cho đến khi thu dọn xong thì chỉ còn lại cái máy tính của anh. Bởi vì sợ va đập, cô để vào trong balo đem bên người.

Cô ngồi trên ghế, theo thói quen mở mail của mình ra, thế nhưng lại nhận được mail của anh. Chỉ cách mail trước của Bình Phàm một lúc, hẳn là vào đêm khuya hôm đó anh gửi...

Ngôn Ngôn, ngày hôm qua trở về học viện luật, nhìn trường học cũ, anh luôn có một loại cảm giác rất đặc biệt. Đợi cho sau khi em tốt nghiệp, anh sẽ dẫn em đến đây xem. Học viện luật nằm ở trung tâm thành phố Philadelphia, phương tiện đi lại cũng rất thuận tiện, cách NewYork và Washington cũng rất gần. Hãy đem nơi này làm trạm dừng đầu tiên trong tuần trăng mật của chúng ta, em thấy như thế nào? Anh vẫn ổn, tất cả vẫn rất tốt. TK.

Thật bất ngờ là bên trong mail cũng có một đoạn video. Đồng Ngôn mở ra xem, không biết là quảng trường gì nhưng anh đứng đó, hai tay khoanh trước ngực, đứng dưới đài phun nước nhìn về toà kiến trúc Gothic cách đó không xa.

Ông kính rung rất mạnh, khẳng định là Bình Phàm vì nói chuyện cùng anh mà chạy tới trước mặt anh.

Anh nhìn thẳng vào ông kính, mới hiểu được là Bình Phàm muốn chụp ảnh của mình, có chút kinh ngạc. Sau đó chậm rãi cười rộ lên.

“TK, nhanh, nhanh nói với bà xã của em mấy câu đi.”

Lời nói xen lẫn vào trong đoạn video. Bởi vì đứng gần vòi phun nước nên trong video cũng có pha lẫn tiếng nước chảy. Trong video thấy mái tóc của anh đã dài thêm một chút, gương mặt mang theo ý cười, đứng dưới cột nước, ánh nắng phản chiếu vào hết sức chói mắt, tất cả đều say lòng người đến như vậy.

Bởi vì Bình Phàm yêu cầu, anh còn thật sự suy nghĩ trong chốc lát. Sau đó rất nhanh đưa tay lên cao, ở trên đầu vẽ ra một hình. Hình được vẽ ra, Bình Phàm không ngừng hô oh my good, không nghĩ rằng Cố Bình Sinh sẽ làm ra loại chuyện này, hâm mộ đến mức phát điên lên rồi...

Nhìn trong đoạn video này anh rất vui vẻ, rất khỏe mạnh và cũng rất điển trai. Có lẽ đây là vào khoảng một tháng trước, có lẽ là 10 ngày trước, cô không thể đoán được nhưng khẳng định chắc chắn không phải ngày hôm qua. Cô xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng quyết định tắt máy, cất vào trong ba lô.

Ngày trở lại Bắc Kinh, giống như đi đánh giấc vậy, nhanh chóng hoàn tất mọi việc. Đầu tiên là phải nói lý để hoàn toàn thuyết phục bà nội nhận phẫu thuật rồi trị liệu.

Sau đó lại rao bán không ngừng căn phòng để lấy tiền, giống như năng lực sinh tồn của cô đã dùng hết trong một tháng này rồi vậy, ở trong trường học khó có thể học được nhiều thứ như vậy.

May mắn hơn là có học trò của bà giúp đỡ, đối với việc trị liệu ở bệnh viện cũng không khiến cô phải luống cuống chân tay.

Bởi vì chuyên nhà rất phiền toái nên liền thuê căn phòng ở ngay gần đó, những thứ đồ vụn vặt gì đó đều tự mình cô chuyển sang, còn những đồ lớn thì mới thuê tới công ty chuyển nhà, tìm đến hai người bạn thời trung học cùng giúp đỡ mình.

Đợi cho đến buổi chiều sau khi chuyển xong, phòng ở còn không có dọn dẹp xong, mà đã phải bỏ đó chạy tới bệnh viện.

Thời điểm đến dãy phòng bệnh, cô thấy rất nhiều người nhà bệnh nhân đều ở đó. Mọi người đều chụm ba chụm bảy tám chuyện. Nơi này đều là những bệnh nhân mắc bệnh ung thư, đủ loại ung thư, đủ loại triệu chứng, mọi người đều trao đổi kinh nghiệm với nhau.

Cô ngoại trừ về nhà tắm rửa thay quần áo, phần lớn thời gian đều ở bệnh viện, cho nên cùng những người này cũng coi như rất quen thuộc, có đôi khi người ta cũng hỏi cha mẹ cô đâu sao không thấy tới, cô cũng chỉ có thể nói cho qua loa chuyện. Sau này dần dần cũng không có người nào hỏi nữa.

Từ sau khi dọn đến căn nhà thuê, cô vẫn tranh thủ khi đi ra ngoài mua cơm, lên mạng ở quán nét gần đó.

Trầm Diêu mỗi lần đều gửi bài ghi chép qua mail cho cô, rồi nhân tiện trêu chọc hai ba câu, nói cái gì mà mình đi học cho chính mình còn thực sự không có chăm chỉ như vậy.

Cố Bình Sinh vẫn như trước, hai ba ngày lại gửi cho cô một cái mail nhưng chưa bao giờ nhắc đến bệnh tình của chính mình. Mà mỗi lần cô hỏi âm cũng đều chỉ viết về thời tiết nóng bức thế nào, việc học thoải mái hay không thoải mái cái gì. Nói thế nhưng cô đem những chuyện xảy ra trong ngày này đem viết thành nhật kí, nghĩ đến khi chờ anh về, có thể đưa cho anh rồi nói: Anh xem này, Cố phu nhân của anh kiên cường và lạc quan như thế nào.

Thời điểm giữa tháng sáu, Trầm Diêu bắt đầu nhắc nhở cô, tháng bảy sẽ có kỳ thi cuối kì môn vật lý.

Khi cô ngắt điện thoại, nồi áp suất ở phòng bếp đã bắt đầu phát ra tiếng kêu. Cô vội vàng chạy vào trong tắt bếp, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra những cây bạch dương xum xuê cành lá ở bên ngoài, có cảm giác như thời gian trôi qua quá nhanh. Làm sao mà lại nhanh như vậy chứ? Đảo mắt cái đã là tháng bảy rồi.

“Ngôn Ngôn?” Bà nội tập tễnh đi vào, “Cháu có muốn ngủ một chút không?”

“Không cần đâu ạ.” Cô quay đầu lại, đem nồi áp suất mở ra, chuẩn bị đem móng giò hầm kỹ mức ra bát, “Để cháu đem móng giò này mức ra bát cho bà ăn đã, rồi sẽ ôn bài.”

Triệu Nhân mắt nhắm mắt mở, cho cô cơ hội tham dự kì thi cuối kỳ, cho dù là vì cảm ơn cô ấy cũng phải nên thi cho đạt kết quả cao.

Thật vất vả khuyên bà nội đi ngủ trưa, cô lại đi tới phòng bếp, mở vung nồi áp suất ra. Móng giò được lấy ra, thật sự là đã chun mềm rồi. Cô rửa tay, bắt đầu tách rời móng giò, đem gân cùng da lột xuống, bỏ vào trong chén. Vừa rồi đã lột xong một cái, đang chuẩn bị tiếp tục cố gắng thu phục những cái còn lại, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, độ mạnh không nhẹ không nặng. Cô sợ đánh thức bà nội, hai tau lau sơ qua ở khăn rồi chạy ra.

Khi cửa mở ra, cô còn đang suy nghĩ là dì Lưu, nên hỏi xem kết quả kiểm tra mới nhất thế nào... mà khi nhìn đến người dựa vào cạnh cửa, nhìn đến người có chút gầy yếu kia, khuôn mặt khế cười khiến cho cô không thể nghĩ được gì nữa.

Sau đó chợt nghe thấy anh nói, “Không tiện sao? Có thể để anh đi vào được không?”

Đôi mắt của cô nháy cũng không thèm nháy, cứ nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh.

Cố Bình Sinh cười đánh giá cô, có chút suy nghĩ mà nói, “Cố phu nhân mặc váy quả thật là rất đẹp, nhất là váy ngắn.”

Giọng nói mang theo sự trêu chọc của anh khiến cô rút cuộc tin đây là sự thật.

Khi cô muốn đưa tay ôm lấy anh, lại thấy được tay phải của anh đang chống gậy, vừa rồi còn ấm nơi đáy lòng, nơi trái tim nhưng bây giờ lại cảm thấy lạnh tận xương, “Kết quả phẫu thuật không tốt sao?”

Anh cười cười, lấy cái gậy đưa cho cô, “nơi này không có thang máy, đi lên đến đây phải cố hết sức mới lên được. Khoảng chừng một tháng sau chắc chắn anh sẽ không cần đến cái này đâu.”

Đồng Ngôn nhận lấy cái gậy từ tay anh đặt sang một bên. Bởi vì lối đi cũng rất chật hẹp, không tiện để dìu anh, chỉ có thể nhìn anh đi vào. Chỉ cần như vậy, giống như anh đã khôi phục rất tốt rồi vậy.

“Bà nội đâu?” Anh đi vào phòng khách, hỏi cô.

“Bà đang ngủ trưa.” Ý của Đồng Ngôn là bảo anh nhỏ giọng nói chuyện một chút, đưa anh đi vào phòng bếp.

Sau khi đưa tay đóng cửa lại, cô lập tức liền xoay người ôm lấy thắt lưng của anh, sau đó cảm giác anh cũng đưa tay ôm lấy mình. Cứ im lặng một lúc lâu như vậy, đem mặt vui trong lòng của anh, nghe anh nói, “Anh buổi sáng đã về Bắc Kinh, giữa trưa đi xem rồi mua một căn phòng, đại khái là thu dọn vài ngày thì có thể vào ở được.”

Cô không nhúc nhích, cũng không ngắt đầu nói chuyện. Chỉ là cảm thấy loại cảm giác này thật tốt, có người đến sắp xếp hết tất cả mọi thứ cho mình thật là tốt.

Anh còn nói hai câu nữa, sau đó lại im lặng không nói thêm gì. Cho đến khi cô ngắt đầu nhìn anh, anh cũng cúi đầu nhìn xuống cô, ôn nhu cọ cọ lên chóp mũi của cô, mỗi đường đi xuống dưới, nhưng không có xâm nhập, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của cô như vậy.

Đã lâu rồi chưa tiếp xúc với hơi thở của anh, một phút này đã làm tan rã sự nôn nóng bất an cùng sợ hãi trong mấy tháng qua...